

BOG

KAPLEVEJ 97 (/BOEGER/KAPLEVEJ97ETESSAY)

Af Lilian Munk Rösing (/forfattere/lilian-munk-rosing) (2021)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/Kaplevej97etessay) for at anmelde

Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=http://litteratursiden.dk/boeger/Kaplevej97etessay&title=Kaplevej97)u=<http://litteratursiden.dk/boeger/Kaplevej97etessay&title=Kaplevej97>)Tweet ([https://twitter.com/intent/tweet?](https://twitter.com/intent/tweet?url=http://litteratursiden.dk/boeger/Kaplevej97etessay&status=Kaplevej97)url=<http://litteratursiden.dk/boeger/Kaplevej97etessay&status=Kaplevej97> +<http://litteratursiden.dk/boeger/Kaplevej97etessay>)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET

<https://bibliotek.dk/da/search/work/?>TAGS: [DAGLIG LIV \(/TAXONOMI/TERM/1933\)](#)

SEARCH_BLOCK_FORM=870970-

BASIS%63A38965794&FRAGMENT=CONTENT)

ANMELDELSE

13 sep.21

(/index.php/users/elsabeth-grethe-gertz-olsen)

Af Elisabeth Grethe Gertz Olsen (/index.php/users/elsabeth-grethe-gertz-olsen)

Skribent

Lilian Munk Rösing genbesøger sin mormors hus. Side for side følger man forfatterens refleksioner og fine, detaljerede beskrivelser af et hjem fyldt med ting, der vækker minder.

Essayet er bygget op af 11 afsnit, hvor man følger Rösings gennemgang af huset på Kaplevej 97 rum for rum - man bliver først ført ind i entréen og slutter af i rulleværelset.

Adressen, Kaplevej 97, har en helt særlig betydning for forfatteren. På adressen i Virum boede hendes mormor og mormorens to søstre – til sammen kaldet "vimserne". Bogen er skrevet, efter de alle tre er gået bort og huset tomt for ting. Beskrivelserne i bogen er derfor udførligt beskrevne og sansende erindringer om et hjertevarmt hjemms inventar og de associationer, Rösing får.

Tingene, Rösing husker, der var i huset, er ikke blot ting. De er hængt op på betydninger og følelser – og tilknyttet et levet liv, som hun prøver at indfange og bestræber sig på at beskrive så præcist som muligt.

Det er tingene, der står tilbage. Nogle af dem helt konkret, som arvestykker Rösing har taget sig med videre som relikvier fra Kaplevej. Rösing henviser til Walter Benjamin og den aura, der kan være omkring ting, der i dette tilfælde udgør Vimsernes tid. Erfaringen af den tabte tid, som tingene er et udtryk for, forstår Rösing at formulere i et nærværende sprog. Samtidig får teksten dybde, fordi hun også forholder sig til sine erindringer og behovet for at beskrive dem:

"Jeg ved ikke rigtig hvad jeg har gang i med alle disse minutløse beskrivelser. Kan det være lidt som Walter Benjamin da han sætter sig ned og skriver om tingene fra sin barndom på et tidspunkt hvor han ved han aldrig skal se sin barndoms by igen? Projektet er ikke nostalgisk, skriver han i forordet, tværtimod handler det om at vaccinere sig mod nostalgien ved at injicere sig selv med små intense koncentreret af erindringsbilleder."

Essayet skal læses, fordi den er godt skrevet i et smukt og følsomt sprog, hvor man som læser kan spejle sig i den eksistentielle erfaring af, at man aldrig får den forgangne tid igen, men kun kan genkalde sig den gennem minder.